

Sygn. akt XI W 8174/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Kur

Protokolant: Katarzyna Zielińska-Kupeczyk

przy udziale oskarżyciela publicznego M. M. i J. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14 września 2015 roku i 25 listopada 2015 roku

sprawy **B. G.**

syna H. i W. z d. K.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 04 lipca 2015 r. około godziny 07:15 w W. na ulicy (...) będąc w stanie po użyciu alkoholu: I wynik- 0,10 mg/l, II wynik- 0,08 mg/l, III wynik- 0,08 mg/l kierował samochodem osobowym marki H. nr rej. (...),

tj. za wykroczenie z art. 87 § 1 KW, w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. „Prawo o ruchu drogowym” (Dz. U. 2012 r., poz. 1137, zm.: Dz. U. z 2011 r. nr 30, poz.: 151; Dz. U. z 2011 r. nr 222, poz. 1321 Dz. U. z 2012 r. poz. 951).

I. obwinionego **B. G.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 8174/15

UZASADNIENIE

B. G. został obwiniony o to, że:

w dniu 4 lipca 2015 r. około godziny 07:15 w W. na ulicy (...), będąc w stanie po użyciu alkoholu: I wynik - 0,10 mg/l; II wynik - 0,08 mg/l, III wynik - 0,08 mg/l, kierował samochodem osobowym marki H. nr rej. (...), tj. o czyn z art. 87 § 1 kw w zw. z art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Sąd w sprawie ustalił następujący stan faktyczny:

B. G. w dniu 3 lipca 2015 roku, około godziny 22:00 spożył alkohol w postaci 2 mocnych półlitrowych piw. W dniu 4 lipca 2015 roku, około godziny 7:05-7:08, B. G. wsiadł do samochodu marki H. o nr rej. (...) jako kierowca i rozpoczął jazdę w W. z Pl. (...) w kierunku Mostu P.. W chwili rozpoczęcia jazdy B. G. miał 0,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. O godzinie 7:15 przy Al. (...) (na wysokości Mostu P.) została podjęta w stosunku do B. G. przez funkcjonariuszy policji kontrola drogowa. O godzinie 7:15 B. G. miał 0,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Natychmiast po rozpoczęciu kontroli B. G. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu: w pierwszym badaniu przeprowadzonym o godzinie 7:16, uzyskano na alkomacie wynik 0,10 mg/l alkoholu

w wydechanym powietrzu, w drugim badaniu, przeprowadzonym o godzinie 7:32, uzyskano na alkomacie wynik 0,08 mg/l alkoholu w wydechanym powietrzu, w trzecim badaniu, przeprowadzonym o godzinie 7:33, uzyskano na alkomacie wynik 0,08 mg/l alkoholu w wydechanym powietrzu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: częściowo wyjaśnienia obwinionego (k. 8-9, protokół rozprawy na CD k. 24-25), częściowo notatkę urzędową (k. 1), częściowo protokół użycia alkomatu (k. 2), świadectwo wzorcowania (k. 3-4), opinię biegłego toksykologa A. Z. (k. 38-42).

B. G. w chwili zarzucanego mu czynu miał 53 lata. Z zawodu jest motorniczym. Pracuje w (...) z tytułu czego osiąga miesięczny dochód ok. 3000 złotych. Jest żonaty. Na jego utrzymaniu pozostaje żona, która pobiera także rentę. B. G. jest osobą niekaraną, dopuścił się wykroczenia drogowego (dane osobowo-poznawcze k. 7-8, k. 14, protokół rozprawy na CD k. 24-25, informacja o wykroczeniach drogowych k. 10a).

W toku czynności wyjaśniających (k. 8-9), obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 03.07.2015 r., wieczorem około godz. 22:00 spożywał alkohol – piwo w ilości 1 litra. Zaznaczył, iż od około godz. 22:30 nie pił już piwa. Dalej wyjaśnił, iż około godz. 7:00 następnego dnia wyruszył samochodem marki H. o nr rej. (...) z miejsca zamieszkania, a o godz. 7:15 został zatrzymany do kontroli drogowej, podczas której został przebadany na zawartość alkoholu w wydechanym powietrzu. Obwiniony dodał również, iż zaczynając spożywanie alkoholu wieczorem poprzedniego dnia, jak tylko dowiedział się, że dnia następnego będzie kierował pojazdem, to zaraz przestał pić piwo.

Przed Sądem (protokół rozprawy na CD k. 24-25) obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż wieczorem dnia 3 lipca 2015 roku wypił dwa piwa. Wyjaśnił również, iż od godz. ok. 22:00 już nic nie pił, a rano dnia następnego wyjechał z domu samochodem. Poruszał się od strony Pl. (...). Następnie wyjaśnił, iż po godzinie 7:00 rano na Moście P. w W., przy Stacji W. P., naprzeciwko (...) Narodowego, został zatrzymany przez policję do rutynowej kontroli trzeźwości. Obwiniony wyjaśnił także, iż od momentu wyjazdu z domu do chwili zatrzymania, samochód prowadził ok. 5 minut. Po 2-3 minutach od zatrzymania pojazdu został przebadany za pomocą alkomatu na zawartość alkoholu w wydechanym powietrzu, który wykazał wynik pozytywny. Obwiniony wyjaśnił także, że kierując pojazdem niektóre sygnalizatory na skrzyżowaniach migają na pomarańczowo, nadto jechał trochę szybciej niż dozwolona prędkość, więc w czasie około 5 minut był w stanie dotrzeć od Pl. (...) do miejsca, gdzie został zatrzymany do kontroli drogowej. Obwiniony na końcu wyjaśnił, że ok. godz. 7:00 wyszedł z członkami rodziny z domu, a jazdę samochodem rozpoczął ok. godz. 7:05-7:08.

Sąd zważył co następuje.

Wyjaśnienia obwinionego uznano w przeważającej części za wiarygodne (k. 8-9, protokół rozprawy na CD k. 24). Za niewiarygodne uznano formalne przyznanie się obwinionego do popełnienia zarzucanego mu czynu. Należy mieć tutaj również na względzie fakt, że obwiniony nie kwestionował okoliczności zdarzenia, w tym jego przebiegu przyznając się do spożywania alkoholu dzień wcześniej i prowadzenia samochodu, nie odnosił się jednak w ogóle do wyników badania na zawartość alkoholu w wydechanym powietrzu. Mając jednak na względzie zebrany materiał dowodowy, Sąd uznał, że formalne przyznanie się do winy obwinionego nie mogło zasługiwać na zaakceptowanie, albowiem istniały uzasadnione wątpliwości co interpretacji wyników badania przeprowadzonego alkomatem, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia. W pozostałym zakresie jego wyjaśnienia należało uznać za wiarygodne. Żaden z zebranych dowodów nie pozwolił na ich podważanie. Zdaniem Sądu obwiniony w tym zakresie wyjaśniał w sposób szczery, logicznie odpowiadając na wszystkie pytania. Nadto podał on również identyczną ilość wypitego alkoholu w protokole użycia alkomatu jak i w swoich wyjaśnieniach. Nie było więc żadnych powodów do podważenia tych wyjaśnień obwinionego.

Dowód z opinii biegłego toksykologa A. Z. (k. 38-42)

uznano za w pełni wiarygodny. W ocenie Sądu opinia ta była pełna, jasna i logiczna. Została sporządzona przez kompetentną osobę. Biegła w sposób klarowny przedstawiła metody badawcze, sposób interpretacji wyników badań, jak również wnioski z nich płynące. Należy zwrócić uwagę, że strony nie kwestionowały wiarygodności

tej opinii. Z opinii tej wynika, iż nie da się określić dokładnie czasu, kiedy obwiniony znajdował się w stanie po użyciu alkoholu wskazując jedynie orientacyjnie czas ok. 15 minut przed badaniem, a także, że należy wziąć pod uwagę niepewność pomiaru przy interpretacji wskazań alkometru. Opinia ta korespondowała również z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania sądowego. Zdaniem Sądu nie było podstaw do kwestionowania tejże opinii, gdzie biegła jasno i w sposób w pełni zrozumiały przedstawiła wszelkie aspekty dokonanych pomiarów, ich interpretację oraz możliwości ustalenia zawartości alkoholu w organizmie obwinionego przed badaniem.

Sąd za częściowo wiarygodne uznał dowody w postaci dokumentów: notatki urzędowej (k. 1) i protokołu użycia alkometru (k. 2). Dowody te były w przeważającej części wiarygodne. Należy jednak mieć na względzie, że wyniki badania obwinionego uwidocznione w tych dokumentach wskazywały na uzyskany wynik pomiaru na tym urządzeniu. Interpretacja tego wyniku oceniana była przez pryzmat całego materiału dowodowego w tym świadectwa legalizacji i opinii biegłego toksykologa. Wiarygodne więc w tym zakresie były okoliczności, co do samych wskazań alkometru, a nie rzeczywistego ustalenia zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu u obwinionego, które dokonane zostały w oparciu o cały zebrany materiał dowodowy. W tym aspekcie, a więc ustalenia rzeczywistego stężenia u obwinionego alkoholu w wydychanym powietrzu, dowody te nie mogły zostać uznane za wiarygodne. W pozostałym zakresie Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do wiarygodności tych dowodów.

Sąd za wiarygodne uznał dowody w postaci dokumentów: świadectwa wzorcowania (k. 3-4) i informacji o wykroczeniach drogowych (k. 10a). W ocenie Sądu brak było podstaw do podważania wiarygodności tych dowodów. Strony również nie kwestionowały autentyczności tych dokumentów ani informacji w nich zawartych.

Sąd po analizie materiału dowodowego uznał, że obwinionemu nie można przypisać popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 87 § 1 kw. Zgodnie z tym przepisem, kto znajdując się w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega karze aresztu albo grzywny nie niższej niż 50 złotych. Zgodnie z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, stan po użyciu alkoholu zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³.

Zgodnie z zasadą in dubio pro reo opisaną w art. 5 § 2 kpk, która na mocy art. 8 kpw ma również zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym, rozstrzyga się na korzyść oskarżonego.

W niniejszej sprawie wątpliwości takie dotyczyły wyniku badania alkometrem obwinionego. Świadectwo legalizacji tego urządzenia wskazywało bowiem niepewność pomiaru przy wartości 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu w wysokości 0,01 mg/l. Wynika

z tego, że przy wskazaniu urządzenia 0,10 mg/l, co miało w niniejszej sprawie miejsce, rzeczywista wartość stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu wahać się mogła pomiędzy 0,09 mg/l a 0,11 mg/l. Wątpliwości tych nie sposób było rozstrzygnąć w toku postępowania dowodowego. Stąd należało przyjąć najbardziej korzystną dla obwinionego wartość 0,09 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Zdaniem Sądu w sprawie należało przy ustaleniu zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu u obwinionego wziąć pod uwagę niepewność pomiaru. W doktrynie zauważa się, że „Wzorcowanie zaś jest procesem metrologicznym mającym na celu wyznaczenie we wskazanych przez użytkownika punktach pomiarowych błędów wraz z oszacowaniem niepewności pomiaru. W świadectwie wzorcowania podaje się wyniki wzorcowania wraz z niepewnościami, a także informację o zachowaniu spójności pomiarowej i zastosowanych wzorcach. (...) Podane w świadectwie wzorcowania dokładne wyniki wzorcowania, wraz z niepewnością pomiaru, pozwalają na wyznaczenie błędu konkretnego egzemplarza analizatora. Jest to bardzo istotne, szczególnie jeśli wynik pomiaru wynosi dokładnie tyle, ile stanowią granice określające „stan po spożyciu alkoholu” i „stan nietrzeźwości”. Newralgiczne są dwa punkty pomiarowe - 0,1 mg/dm³ (od tej wartości - stan po użyciu alkoholu) i 0,25 mg/dm³ (powyżej tej wartości - stan nietrzeźwości). (...) Dokładna wiedza na temat błędów wskazań w tych punktach oraz uwzględnienie niepewności pomiaru może pomóc jednoznacznie rozstrzygnąć, czy badana osoba naruszyła przepisy

prawa." (Ryszard A. Stefański, Komentarz do art. 87 Kodeksu wykroczeń, pkt 3.5.9, Lex). W ocenie Sądu, dzieląc cytowane powyżej stanowisko, przy ustalaniu zawartości alkoholu

w wydychanym powietrzu należy wziąć pod uwagę to, że wynik badania jest obciążony niepewnością pomiaru, w szczególności gdy wynik ten jest na granicy odpowiedzialności za wykroczenie. Zgodnie z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, stan po użyciu alkoholu zachodzi,

gdy zawartości alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Ustalono u obwinionego stężenie alkoholu w organizmie było niższe niż wartość graniczna. Stąd w chwili badania nie można było uznać, że obwiniony kierował pojazdem mechanicznym będąc w stanie po użyciu alkoholu. Rozważania wymaga jeszcze kwestia czasu, w którym obwiniony wsiadł za kierownicę pojazdu oraz zawartości alkoholu w jego organizmie w czasie rozpoczęcia jazdy. Materiał dowodowy pod tym względem również nie dał podstaw do przełamania zasady domniemania niewinności. Jak z niego wynika, obwiniony prowadził pojazd, co najwyżej

10 minut przed podjętą w stosunku do niego interwencją funkcjonariuszy policji. Natomiast, co wynika z opinii biegłego toksykologa, orientacyjny czas, kiedy obwiniony znajdował się w stanie po użyciu, to ok. kwadrans przed pierwszym badaniem. Biegła podkreślała przy tym orientacyjny i ogólny charakter tego czasu. Mając to na względzie, nie sposób jest stwierdzić, o której konkretnie godzinie stężenie alkoholu w organizmie obwinionego przekraczało ustawowe normy. Wobec tego, nie mając w tym względzie całkowitej pewności nie można było stwierdzić, że obwiniony w chwili rozpoczęcia jazdy samochodem znajdował się w stanie po użyciu alkoholu, ze względu na wątpliwości związane z wynikiem pomiaru, które należało rozstrzygnąć na korzyść obwinionego. Materiał dowodowy musi niezbicie wskazywać, że osoba obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu, w przeciwnym razie domniemanie niewinności nie zostanie przełamane. Mając to na względzie uznano, że w sprawie zebrany materiał dowodowy nie pozwolił na uznanie, że B. G. w ogóle prowadził pojazd po użyciu alkoholu. W związku z tym uniewinniono go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na podstawie art. 118 § 2 kpw, w związku z uniewinnieniem obwinionego, kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa.